

Derfor er det vigtigt at klare sig, hvad Gud siger om Kvindens Deltagelse i det offentlige Liv; thi fordømmes det der, da vil vi lade Sagen fare.

I det ægteskabelige Forhold stiller Guds Ord Manden over Kvinden. Dette har sin Aarsag i Synd. Før Synden kom, var de lige. Gud skabte Adam en Medhjælp til at være hans „Lige“. Var Synden ikke kommet, var Dommen heller ikke bleven udtalt: „Din Mand skal være din Herre;“ thi der behøvedes ingen Myndighed hos den ene Part til Afgørelse af Uoverensstemmelse, naar Uenighed ikke kunde opstaa. Men nu kan Uenighed opstaa; Synden er Aarsag dertil, og da har Guds Ord tillagt Manden den afgørende Myndighed. Han skal herske; han er Hovedet; Kvinden skal være underordnet osv. (1. Mos. 3. — Rom. 7, 2. — 1. Cor. 11, 1.—16. — 14, 34. — Efes. 5, 22. — 1. Tim. 2, 9. — 1. Pet. 3, 1.).

Men dette er absolut ikke det ideelle og Gud mest behagelige Forhold. Det er derimod dette, at de to skal være et Legeme og een Sjæl. Kærligheden skal gøre dem lige.

Men dette, at Hustruen skal underordne sig sin Mands Afgørelse i Tilfælde af ægteskabelig Uoverensstemmelse, kan da aldrig bruges til at bevise, at *alle Kvinder* skal være *alle Mænd* underdanige, d. v. s. politisk umyndige. Den Hustru, som skal være sin Mand underdanig, skal da ikke ogsaa være Nabomanden eller andre Mænd underdanig.

Om Kvindens Stilling i det borgerlige Samfund, om hendes politiske Rettigheder, siger Guds Ord intet. Jeg

har da ikke kunnet finde noget derom. (Jeg vil gerne retledes, om jeg tager Fejl).

Der tales nogle Steder om Kvindernes Stilling i den kristne Menigheds Forsamling. Paulus synes, hun bør tie her. — Forstaaelsen af dette Sted er omtvistet. — Andre Steder viser, at Kvinder var Profetinder og Dommere. (Dom. 4. — Joel 3. — Ap. Gj. 21, 9.). Men disse Udtalelser er i hvert Fald ikke af politisk Art.

Over for Gud er Mand og Kvinde i Følge Guds Ord stillet fuldstændig lige. I Kristus er der ikke Forskel paa Mand eller Kvinde. (Gal. 3, 28.)

Der er altsaa intet i Guds Ord, der er til Hinder for Kvinders Deltagelse i det politiske Liv. Men er der ikke i Forholdet til Manden noget, der maa siges at være en absolut Hindring derfor?

Mange mener, at Kvindens Stilling til og Betydning for Manden umuliggør hendes politiske Myndighed. Man mener, at det vil blive en Kilde til Splid og Ufred i Hjemmet, naar forskellige politiske Anskuelser dér kommer til at staa over for hinanden. Det kan være rigtig nok, at Politik kan blive Kilde til Strid mellem Ægtefolk, det kan ogsaa være Tilfældet nu; men nu er det vel temmelig sjældent, da saa faa Kvinder har politiske Interesser, hvilket man ikke kan undres over, saa længe de ingen Rettigheder har. Men jeg tror dog ikke nogen med Kendskab til Mennesker vil paa staa for Alvor, at lykkelige Ægteskaber vil forvandles til ulykkelige paa Grund af politisk Uoverensstemmelse. Ægteskabelig Lykke hviler paa Kærlighed. Hvor den mangler, vil Parterne strides, og det vil ikke være